

KDE JE TVÁ HRDOST, KLÁRKO?

Pondělí, 26 květen 2014

Milá Kudlanko a všichni ostatní, bojím se, že mi napíšeš, jak jsem hloupá. Ale já si opravdu nevím rady se svým životem. Máme s manželem dvě malé děti - 9 letou dceru a 3 letého syna. Pracuji doma, vyřizuju veškerou agendu. Můj muž je podnikatel, musím mu pomáhat a pracovat ve firmě, kde je spolujednatel. Jsem vlastně nejhezčí placeným zaměstnancem, ale to je jedno, protože výplatu stejně dám na účet za složenky.

Veškeré mé plány do budoucna jsou stále provázeny otázkami pro a proti. Jsou momenty kdy jsem velice rozhodnutá, že půjdu pryč od mého muže, ale pak ... při pohledu na naše dvě malé děti začne být strach a pocit, že to ve vlastně dělám jen pro nás, mne povznese přes nesrovnalosti (které provázeny celým manželstvím a postupem času jsou většinou i většinou). A tak s vědomím, že je to pravá chvíle odejít - zůstávám a trápím se.

Můj muž mi zasahuje snad do celého mého soukromí, moje pravé já nezná a nikdy nepozná, vím že by mu bylo odporné a dává to i najevo. Dělal ráda spoustu věcí, pletu, šiju, ráda plavu, jezdím na kole, ale to všechno nějak tak pod dozorem. Naše problémy jsou i v oblasti sexu, kdy z mé strany není nic co by jsme měli společného. Pro nás krásné co máme manželství a láska dvou lidí přináší a jsem letmo navrhla i manželkou poradnu, pro letoš: bála jsem se jeho reakce a nyní vím, že má přetucha byla správná. Hromy a blesky nic měly, nic víc nenásledovalo.

Plány, které se pokouším sama sobě plnit, jsou velmi skromné ale neznamená to, že bych z nich měla menší radost spíše naopak. Nedávno se stala pro mne velice krásná situace: muž musel pracovně odjet a jeho přetucha byl plánován až na druhý den. Nemohu ani popsat pocit, který mne naplnil, když odjel. Doma jsem se cítila velice dobře, byla jsem sama sebou. Radostí jsem ani nevěděla, co bych tak nejraději dělala, no co ... začala jsem uklízet, uklít a prát, pak s klidem v duši jsem se věnovala dětem a veškeré štěstí, že mohu dělat všechno, co budu chtít jsem u televize usnula (ani nevím co dávali). Víím, není na tom nic moc, ale pro mne to znamenalo opravdu hodně, televize se u nás totiž zapíná pouze tehdy, pokud muž sleduje program, který ho zajímá a taky v moment, kdy není doma.

Moc dobře vím, že pokud budu žít jen tak přetuchovat, nikdy nebudu šťastná, život je život a měly bych se těšit, že se stane "něco", sama nevím co přinese, jen doufám, že to vyřeší mé problémy. Přiznávám se nejen obava o děti, ale také velký strach, že už zůstanu sama. KLÁRA